

Visita papal: breus apunts de reflexió

Dv, 24/12/2010 per La puntada

[La puntada](#)

ESPANYA. Molt interès a venir a l'Estat i a repetir. I tornarà. El Vaticà veu el territori espanyol com a terra de "reconquesta"? Vam tenir resposta?

AVIÓ. Els periodistes de l'avió són escollits. Les preguntes s'han de dirigir al portaveu, que tria les que es faran i les que no (Cuní explica el sistema l'endemà al diari). El Papa dóna algunes respostes, i mai improvisades. Parla de "laïcisme agressiu" i el compara a l'època de pre-guerra civil. Ens va fer pensar a molts en la "santa" solució tan beneïda: el franquisme.

MILITARITZACIÓ. Una banda militar rep Benet XVI a Santiago. I a Barcelona, a peu d'avió, entre les autoritats que el reben sobresurt un tricorni del comandament de la Guàrdia Civil. Imatges eloqüents. Algú s'imagina Pere Casaldàliga rebut així? Algú em respondrà que no és cap d'estat. Tot dit.

ENTUSIASME. Meu no, però moltes persones van viure la visita de Benet XVI amb entusiasme i devoció. El meu profund respecte cap a elles. Tant de bo sigui un respecte recíproc perquè tots hi capiguem en aquesta Església tan centrífuga amb els que ens fem preguntes.

TEMPLE. Sóc fan del Modernisme, del concepte de l'artista global d'aquest corrent... i fan de Gaudí. La utopia i el somni fets realitat. La sensibilitat i la tendresa materialitzats en pedra. Una meravella universal. Faran comunió, l'esperit evangèlic i la grandesa del temple?

CATALÀ. Res no és casual: la sensibilitat de Martínez Sistach pel país i la llengua es reflecteix en l'ús que en fa el Papa. Ben lluny del que va fer a València: una frase en valencià. Tot és context.

MISSATGES. Els previsibles i comprensibles, res de nou. Contundència exigint una moral concreta parlant de la família. La mateixa contundència que molts trobem a faltar per altres condemnes que mai no arriben, i que tant s'han reclamat des de la Teologia de l'Alliberament.

DONA. Se n'ha parlat molt i ho celebren: una imatge val més que mil paraules i mil lamentacions. Gràfic i explícit el paper de les monges, com el paper de la dona a l'Església. He sentit aclariments, justificacions... però m'hagués agradat sentir: "Potser sí que ens vam equivocar en el guió, potser ho haguessin pogut fer dues monges i dos seminaristes, potser...". Mai no m'he implicat en feminisme a

l'Església perquè crec en una renovació més global i evangèlica, no en un pedaç. Però davant l'escena, vaig fer un bot del sofà de casa i em vaig sentir insubmisa, emprenyada... i tristament avergonyida. Pensava interiorment que sempre em defineixo com a dona, lliure i creient, i en el company que em diu que les tres coses alhora, a la Jerarquia, els deu sonar a "bruixa".

OPINIÓ. Dos articles interessants, i publicats a El Periódico. Dissabte 6, la del mestre Francesc Escribano, "Catalunya, terra de missió" i diumenge 7, la de Juan José Tamayo, 'El viatge, un acte de papolatría' .

PORTADA. Els mitjans (diaris, ràdios i fins i tot TV3, televisió oficial de l'esdeveniment) han estat prou valents com per parlar també d'una alta visió de l'Església enmig de l'eufòria eclesial i mediàtica de la visita de Benet XVI. I Església Plural va ser capaç d'aglutinar 28 entitats en un acte alternatiu, de reflexió i pregària, com a resposta constructiva. I aquest cop no ha quedat silenciada pels mitjans. La Carta als Cristians i Cristianes de Catalunya d'Església Plural reflecteix el pensament i sentiment de molts. Va ser llegida a la trobada de reflexió i pregària del 5 de novembre a l'Església del Pi.

MITJANS D'ESGLÉSIA. Mitjans catalans de temàtica d'Església, en paper i a internet (i no parlo dels que depenen directament dels bisbats) han estat molt servilistes i poc plurals en la informació de la visita del Papa, eludint altres punts de vista i opinions. S'obliden que els subscriptors i lectors, la majoria són gent de la base. Crec que no és temps d'elits a l'Església dels laics.

MASSES. Tot era a punt per a un bany de masses. Però al final, no hi havia tantes "masses" als carrers de Barcelona. El papamóbil de tornada de la Sagrada Família va anar de pressa: les imatges per la televisió, amb alguns carrers buits, no eren les que volien.

I amb això acabo els apunts: imatge o evangeli? Vaticà II o Trento? I a quina velocitat cap el final d'un camí o cap a un de nou?

Maria-Josep Hernández és periodista